

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД

Рев 3901/2020
13.11.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Гордане Комненић, Бисерке Живановић, Јасминке Станојевић и Јелице Бојанић Керкез, чланова већа, у правној ствари тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Стеван Марковић, адвокат из ..., против тужене „UniCredit Bank Srbija“ а.д. Београд, коју заступа Младен Аврамовић, адвокат из ..., ради утврђења ништавости и стицања без основа, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Вишег суда у Београду Гж 11607/19 од 05.02.2020. године, у седници одржаној 13.11.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ, одлучивање о ревизији тужене изјављеној против пресуде Вишег суда у Београду Гж 11607/19 од 05.02.2020. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужене изјављена против пресуде Вишег суда у Београду Гж 11607/19 од 05.02.2020. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П 16887/18 од 24.05.2019. године, ставом првим изреке, утврђено је да је апсолутно ништава одредба члана 9. став 1. тачка 1. Уговора о готовинском кредиту бр. .. од 02.03.2018. године, садржине ближе наведене као у том ставу изреке. Ставом другим изреке, обавезана је тужена да тужиљи на име стицања без основа исплати 7.800,00 динара, са законском затезном каматом од 02.03.2018. године до исплате. Ставом трећим изреке, обавезана је тужена да тужиљи на име накнаде трошкова парничног поступка исплати износ од 31.062,41 динара.

Пресудом Вишег суда у Београду Гж 11607/19 од 05.02.2020. године, одбијена је жалба тужене и првостепена пресуда је потврђена у ставу првом и у ставу другом изреке, преиначена је у односу на одлуку о трошковима постука садржаној у ставу трећем изреке тако што је обавезана тужена да тужиљи на име накнаде трошкова парничног поступка исплати износ од 27.800,00 динара, док су захтеви странка за накнаду трошкова другостепеног поступка одбијени.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужена је изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној применом члана 404. ЗПП, ради уједначавања судске праксе.

Према члану 404. став 1. ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11, 55/14 и 87/18), ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и када је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). Према ставу 2. истог члана, о дозвољености и основаности ревизије из става 1. овог члана одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

Врховни касациони суд налази да у конкретном случају нису испуњени услови из члана 404. ЗПП. Наиме, иако тужена има право на накнаду трошкова обраде кредита (једнократну накнаду за обраду кредитног захтева), у конкретном случају тужбени захтев тужиље је усвојен и утврђено да је ништава одредба члана 9. став 1. тачка 1. Уговора о готовинском кредиту бр. .. од 02.03.2018. године и тужена је обавезана да тужиљи исплати 7.800,00 динара са припадајућом каматом, јер тужена није доказала на шта се односи фиксна једнократна накнада за обраду кредитног захтева у висини од 2% износа одобреног кредита, а која је тужиљи наплаћена. Како одлука у споровима са оваквим тужбеним захтевом зависи од утврђеног чињеничног стања, односно од чињенице да ли је тужена (на којој је терет доказивања) доказала који су то стварни трошкови и на шта се односи фиксна једнократна накнада за обраду кредитног захтева, која је тужиоцу наплаћена, то одлуке нижестепених судова којом је евентуално другачије одлучено о истом правном питању, не представљају нужно и различито поступање суда у истој правној ствари. Сагласно наведеном, Врховни касациони суд налази да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужене као изузетно дозвољеној, јер не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачења права.

Како на основу изнетог произлази да у конкретном случају нису испуњени услови из члана 404. став 1. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Чланом 468. став 1. ЗПП, прописано је да се споровима мале вредности сматрају спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу који не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе. Чланом 479. став 6. ЗПП, прописано је да против одлуке другостепеног суда којом је одлучено у спору мале вредности ревизија није дозвољена.

Тужба у овој правној ствари, поднета је 15.10.2018. године, а вредност предмета спора опредељена је износом у висини од 7.800,00 динара, који очигледно не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан преиначења тужбе, па је побијана другостепена одлука донета у спору мале вредности из члана 468. став 1. ЗПП, у коме ревизија није дозвољена, применом члана 479. став 6. ЗПП.

На основу изнетог, применом члана 413. у вези члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

Председник већа - судија
Весна Поповић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић